

— Азъ не мислѣхъ да си продавамъ коня, — рекълъ този човѣкъ, — но ако се съгласимъ съ тебе, то...

Халворъ попиталъ, колко иска той за коня.

— Малко съмъ далъ азъ за него, пѣкъ и той малко струва. Той е добъръ конь за яздене, само че не е твърдѣ износливъ, но все пакъ ще ти носи торбата, пѣкъ и тебѣ самия, ако ти сегисъ-тогисъ слизашъ да повървѣвашъ, — отвърналъ човѣкътъ.

Най-сетнѣ, тѣ се опазарили, и Халворъ сложилъ на седлото торбата си, а самъ ту пѣшкомъ вървѣлъ, ту се качвалъ отъ врѣме на врѣме. При вечеръ той достигналъ до единъ зеленъ насипъ, а надъ насипа расло едно голѣмо дърво. И подъ това дърво той поседналъ. Отседлалъ си и коня, взелъ си торбата и захваналъ да яде, а слѣдъ туй дори не легналъ да спи, ами щомъ се поразсъмнало малко, пакъ се впусналъ на пѣтъ. Той си знаелъ, че, каквото и да прави, не може се успокои, не може заспа.

Прѣзъ цѣлия день той ту яздилъ, ту вървѣлъ прѣзъ гжстата, пространна гора, между която имало много зелени ливадки. Халворъ не знаелъ, кждѣ е, на кждѣ отива, ала при все туй вървѣлъ и яздилъ сѣ по-нататъкъ, като се спиралъ на нѣкоя моравка само за да си отпочине коньтъ му, а той да си похапне. Тѣй той вървѣлъ и яздилъ дълго врѣме, и струвало му се, че тая гора не ще има край.

На втория день, като взело да се сдрачва, той съзрѣлъ нѣкаква свѣтлина въ далечината.

„Ахъ дано има тамъ нѣкое човѣшко жилище, та да мога да се постопя и да се нахраня“, помислилъ си Халворъ. Наближилъ повечко, току гледа прѣдъ него направо една колиба, а прѣзъ единия ѝ прозорець се вижда, старецъ съ бабиц-